

er ingenlunde et Spørgsmaal, som er i særlig Grad magtpaaliggende for de større Gaarde — tværtimod, de større Gaarde vil lettere kunne afhænde Kornet til denne respektable Pris, idet de sælger Korn alligevel —, men det er ganske specielt Gaardbrugerne, der er interesserede deri. Derfor mener jeg, at det vil være af den allerstørste Betydning, om den Ordning, vi staar overfor, kan blive en saadan, at man kan faa ombyttet Brødkorn med Foderkorn.

Det vil for øvrigt heller ikke være noget ubeskedent Ønske, at det, om jeg saa maa sige, ædlere Korn, Brødkorn, ombyttes med det mindre ædle Korn, Majs eller, hvis denne ikke skulde være til Stede i tilstrækkelig Mængde, med Kager, der som Regel er dyrere; men saa vilde det være rimeligt, at Landbrugerne betaler Forskellen mellem Majsens og Kagernes Pris. Derved kan Landbruget faa sin Produktion bragt paa Fode igen, og dermed følger atter det meget væsentlige, at Produktionen af animalsk Gødning forøges til Gavn for Jordens Produktionsevne. Alt dette tager det Forslag til Lov vedrørende Avlen af Brødkorn i Høstaaret 1919—20, som det staaende Landbrugsudvalgs Flertal har fremsat, Sigte paa. Jeg vil her indskyde den Udtalelse, at man med udelt Glæde læser Bemærkningerne til dette Lovforslag, idet de baade er klart og koncist affattede. Endvidere vil jeg udtale, at den Pris, der er ansat paa Kornet, maa man betegne som en smuk Pris, det kan ikke fragaas. Det vilde være overordentlig beklageligt, hvis Prisen paa Majs blev uforholdsmæssig høj, men det ændrer ikke Forholdet med Hensyn til Opretholdelsen af Landbrugets Produktion. En anden Sag er det, at Brødpriserne derved vilde blive forhøjet, men jeg maa her sige, at det konservative Folkeparti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, med den største Beredvillighed vil medvirke til, at Brødpriserne holdes i et saadant Niveau, at Brødet altid kan være til Stede for Befolkningen paa rimelige og overkommelige Vilkaar. Udgiften hertil — det maa jeg dog have Lov at sige — er ingenlunde at betragte som et Tilskud til Landbruget, det er et Tilskud til hele Befolkningen. Det er meget yndet af de Herrer Socialdemokrater at tale om, at nu er der givet saa og saa mange Millioners Tilskud til Landbruget. Det er ganske forkert. I det Øjeblik Landbruget har faaet en Pris for Kornet, som endogsaa ligger under Verdensmarkedets Pris eller Prisen i det aabne Marked, kan der billigtvis ikke være Tale om, at det

Tilskud, der gives til Brødprisernes Nedsættelse, er Tilskud til Landbruget; det er et Tilskud til hele Befolkningen. Saa kan man være i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt, at man nedsætter Prisen ogsaa for de velhavende; der er mange, som mener, at det vilde være tilstrækkeligt at gøre det for de mindre velhavende, men det er en Sag for sig, faktisk er det, at det kan ikke betragtes som Tilskud til Landbruget, men det maa betragtes som en nødvendig Foranstaltning, for at Befolkningen kan faa de nødvendige Næringsmidler for en rimelig Pris.

Til de enkelte Paragraffer har jeg kun nogle ganske faa Bemærkninger at gøre. Man nævner i Lovforslaget Majs, Byg og Hvedeklid sideordnet; jeg vilde dog ønske, at man vilde sætte Hvedekliddet paa en lidt lavere Plads end i Linie med Byg og Majs. Det forekommer mig, at den Landboer, som faar Hvedeklid, kommer til at staa tilbage for den Landbruger, som faar Majs for sit Korn. Jeg kan ikke undlade igen i Aar, for tredje Gang, at gøre opmærksom paa, at det er grumme uheldigt, at man ikke bruger den sædvanlige Værdimaaler, nemlig den hollandske Vægt, som Rette-snor for Vintersædens Bonitet og Tørhedsgrad. Der staar ganske vist, at naar den ikke er tilstrækkelig tør o. s. v., skal Prisen nedsættes proportionalt med Føringelsesgraden. Men man har ingen anden Værdimaaler end den hollandske Vægt. Selv om et Menneske har den allerstørste Øvelse, selv om han har helliget hele sit Liv dertil, er det ganske umuligt ved at føle paa Kornet at afgøre, om Kornet er mere eller mindre tørt, naar det drejer sig om mindre Svingninger. Jeg ved imidlertid, at det er en Sten, man maa lade ligge, men jeg har ikke villet undlade at berøre det igen i Aar, for at man ikke skal tro, at jeg har fraveget mit Standpunkt. En Mængde Møllere og Købmænd har lidt ganske overordentligt under dette, at de fik en hel Del fugtigt Korn ind i Huset, som var meget vanskeligt at opbevare. Jeg ser heller ikke det retfærdige i, at en Mand, som har gjort sig Umage for at høste sit Korn tørt og godt, ikke skal have mere for sin Vare end den Mand, som har høstet det mindre tørt. Jeg ved, der staar i Lovforslaget, at Prisen skal nedsættes proportionalt med Føringelsesgraden; men det sker ikke i Praksis, fordi det er overordentlig vanskeligt at afgøre, om f. Eks. Hvede vejer 132 eller 126, for at tage to vilkaarligt valgte Tal.

Jeg kan jo ikke nægte, at det fylder